

Верховний
Суд

Актуальна судова практика Верховного Суду в справах про банкрутство

Олександр Банасько

Суддя судової палати для розгляду справ про банкрутство
Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду

За рейтингом Світового банку [Doing Business 2020](#) Україна за показником «**врегулювання неплатоспроможності**» опустилась ще на одну сходинку – 146 місце, хоча в «загальному заліку» піднялась з 76-го на 64 місце.

Оцінка показника «врегулювання неплатоспроможності» залежить від **тривалості процедури**, її **вартості** та **ефективності**.

Згідно із цим дослідженням, [тривалість процедури](#) в Україні становить у середньому **2,9 роки** (2016, 2017, 2018). Для порівняння: США та Велика Британія – **1 рік**, Німеччина – **1,2 роки**, Ірландія лише **3 місяці**.

[Вартість процедури](#) банкрутства в Україні в середньому становить **40,5 %** від вартості майна боржника. У Великій Британії вона складає **6 %**, у Німеччині – **8 %**, у США – **10 %**. Найдешевша вартість процедури банкрутства також в Норвегії - лише **1 %**.

[Ефективність української процедури](#) також досить низька – індекс стягнення становить **9,3 центів на долар** у 2016, **8,4** – у 2017, **8,9** у 2018 році. У Польщі – **63,1**, у Німеччині - **79,8**; у США – **81**, у Великій Британії – **85,4**. Найвищий коефіцієнт в Норвегії - **92,9** цента на долар.

21 жовтня 2019 року введено в дію Кодекс України з процедур банкрутства (далі – Кодекс), а Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон) втратив свою чинність.

Господарським судам необхідно здійснювати розгляд справ про банкрутство відповідно до нових правил передбачених Кодексом.

(див. пункти 2, 4 Прикінцевих та перехідних положень Кодексу)

Тлумачення пункту 4 Прикінцевих та перехідних положень КУзПБ приводить до висновку, що законодавцем за темпоральним критерієм визначено пряму дію норм КУзПБ та їх застосування при розгляді справ про банкрутство незалежно від дати відкриття провадження у справі про банкрутство, за винятком справ, які на день введення в дію цього Кодексу 21.10.2019 перебувають на стадії санації.

Частиною другою статті 7 Кодексу передбачено концентрацію розгляду господарським судом у межах справи про банкрутство всіх майнових спорів за участю боржника незалежно від того, якою стороною спору він є (відповідачем чи позивачем) і це вимоги до боржника або його позови про витребування майна, відшкодування шкоди тощо.

На відміну від Закону, положеннями Кодексу не встановлено жодних винятків щодо спорів, розгляд яких концентрується в межах справи про банкрутство.

З введенням в дію Кодексу Велика Палата Верховного Суду у своїх постановках дійшла висновку, що розгляд всіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи (постанови ВП ВС від 15.01.2020 по справі № 607/6254/15-ц, від 28.01.2020 по справі № 50/311-б).

Постанова ВП ВС від 28.01.2020 у справі № 50/311-б

43. У цій справі з позовом до суду звернувся боржник - ПАТ "Київський завод гумових та латексних виробів", **відповідачами за цим позовом є фізичні особи, а предметом позову є вимога щодо витребування майна з чужого незаконного володіння та визнання права власності.**

48. Звідси Велика Палата Верховного Суду зазначає, що позовні вимоги ПАТ "Київський завод гумових та латексних виробів" - боржника, стосовно якого відкрито провадження у справі про банкрутство, мали розглядатися із врахуванням суб'єктного складу сторін, предмета спору та характеру правовідносин в порядку цивільного судочинства.

49. За таких обставин висновки судів попередніх інстанцій про те, що цей спір не підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства, а належить до повноважень суду господарської юрисдикції та має вирішуватися господарським судом у межах справи про банкрутство без порушення нових справ, є помилковими.

50. Проте Велика Палата Верховного Суду звертає увагу на те, що після ухвалення оскаржуваних судових рішень законодавство було змінено, зокрема 21 жовтня 2019 року набрав чинності Кодекс України з процедур банкрутства від 18 жовтня 2018 року N 2597-VIII.

51. У пункті 4 Прикінцевих та перехідних положень Кодексу України з процедур банкрутства встановлено, що з дня введення в дію цього Кодексу подальший розгляд справ про банкрутство здійснюється відповідно до положень цього Кодексу незалежно від дати відкриття провадження у справі про банкрутство, крім справ про банкрутство, які на день введення в дію цього Кодексу перебувають на стадії санації, провадження в яких продовжується відповідно до Закону про банкрутство.

52. Відповідно до частини першої статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства спори, стороною в яких є боржник, розглядаються господарським судом за правилами, передбаченими Господарським процесуальним кодексом України, з урахуванням особливостей, визначених цією статтею.

53. Господарський суд, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи вирішує всі майнові спори, стороною в яких є боржник; спори з позовними вимогами до боржника та щодо його майна; спори про визнання недійсними результатів аукціону; спори про визнання недійсними будь-яких правочинів, укладених боржником; спори про повернення (витребування) майна боржника або відшкодування його вартості відповідно; спори про стягнення заробітної плати; спори про поновлення на роботі посадових та службових осіб боржника; спори щодо інших вимог до боржника. Склад учасників розгляду спору визначається відповідно до Господарського процесуального кодексу України. Господарський суд розглядає спори, стороною в яких є боржник, за правилами, визначеними Господарським процесуальним кодексом України. За результатами розгляду спору суд ухвалює рішення. У разі якщо відповідачем у такому спорі є суб'єкт владних повноважень, суд керується принципом офіційного з'ясування всіх обставин у справі та вживає визначених законом заходів, необхідних для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів, з власної ініціативи (частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства).

Постанова ВП ВС від 28.01.2020 у справі № 50/311-б (Продовження)

54. Згідно з частинами першою - третьою статті 3 Господарського процесуального кодексу України (у редакції, чинній на час касаційного перегляду) судочинство в господарських судах здійснюється відповідно до Конституції України, цього Кодексу, Закону України "Про міжнародне приватне право", Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Судочинство у господарських судах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи.

55. Тобто законодавець указав, що у Законі України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" містяться процесуальні норми, які передбачають особливості розгляду справ указаної категорії.

56. Закон N 2343-XII втратив чинність з 21 жовтня 2019 року, з набранням чинності Кодексом України з процедур банкрутства.

57. Відтак можна зробити висновок, що вказаний Кодекс України з процедур банкрутства передбачає також особливості розгляду справ про банкрутство, що і підтверджено у статті 7 цього Кодексу.

58. Відповідно до частини третьої статті 3 Господарського процесуального кодексу України судочинство у господарських судах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи. Водночас Велика Палата Верховного Суду бере до уваги, що в разі скасування судових рішень із закриттям провадження у цій справі позивач буде змушений знову звернутися до суду тієї ж самої юрисдикції. Тому виходячи з принципу процесуальної економії Велика Палата Верховного Суду вважає можливим визначити юрисдикцію у цій справі виходячи з процесуального законодавства, чинного на час касаційного розгляду, тобто застосувати норми Кодексу України з процедур банкрутства.

59. Частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства визначає підсудність спорів одному господарському суду, який акумулює усі майнові вимоги за участю боржника.

60. Таким чином, з огляду на положення законодавства України, чинного на момент розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, розгляд усіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи.

61. Така правова позиція відповідає висновкам Великої Палати Верховного Суду, викладеним у її постанові від 15 січня 2020 року у справі N 607/6254/15-ц (провадження N 14-404ц19), відступати від яких правових підстав немає.

Постанова ВП ВС від 18.02.2020 у справі № 918/335/17

Справа за позовом Фермерського господарства «Ім. Шевченка» в особі ліквідатора арбітражного керуючого Ткачука Д. В. до членів ФГ «Ім. Шевченка» фізичних осіб про визнання права власності на врожай в межах справи про банкрутство ФГ «Ім. Шевченка»

Велика Палата Верховного Суду звертає увагу на те, що після ухвалення оскаржуваних судових рішень законодавство було змінено, зокрема 21 жовтня 2019 року набрав чинності Кодекс України з процедур банкрутства від 18 жовтня 2018 року № 2597-VIII.

Частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства визначає підсудність спорів одному господарському суду, який акумулює усі майнові вимоги за участю боржника.

Таким чином, з огляду на положення законодавства України, чинного на момент розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, **розгляд усіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи.**

Така правова позиція відповідає висновкам Великої Палати Верховного Суду, викладеним у її постановах від 15 січня 2020 року у справі № 607/6254/15-ц (провадження № 14-404цс19), від 28 січня 2020 року у справі № 50/311-б (провадження № 12-143гс19), відступати від яких правових підстав немає.

Постанова КГС ВС від 17.06.2020 у справі № 921/490/18

Ухвалення судового рішення, яке ґрунтується лише на аналізі суб'єктного складу учасників спору в контексті з'ясування наявності відкритої щодо них справи про банкрутство, не узгоджується із завданнями господарського судочинства та не забезпечує дотримання принципу повноти, всебічності й об'єктивності з'ясування обставин справи.

Наведене не відповідає принципу правової визначеності, як одного із фундаментальних аспектів верховенства права.

Скасування судового рішення лише з підстав встановлення факту порушення справи про банкрутство (у даному випадку через 8 місяців після ухвалення рішення судом першої інстанції), яке жодним чином не вплинуло та не могло вплинути на законність і обґрунтованість судового рішення, є відступом від принципу правової визначеності та проявом правого пуризму.

Не можна скасовувати прийняте по суті рішення за відсутності його оскарження з порушення порядку розгляду позовних вимог з мотивів порушення такого порядку, зосередившись лише на аналізі суб'єктного складу учасників в контексті порушення в подальшому щодо них провадження у справі про банкрутство та без урахування предмету заявленого позову, змісту спірних правовідносин та фактичних обставин справи.

Постанова Великої Палати Верховного Суду від 17.06.2021 у справі № 905/2030/19 (905/1159/20)

Щодо визначення предметної підсудності спорів за позовом боржника про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення

Стаття 7 Кодексу України з процедур банкрутства

З прийняттям КУзПБ законодавець змінив правила визначення юрисдикції спорів, сконцентрувавши розгляд усіх майнових та ряду немайнових вимог в межах однієї судової процедури банкрутства в судах господарської юрисдикції, задля повного та комплексного вирішення усіх правових проблем неплатоспроможної особи (як фізичної, так і юридичної), яка може бути визнана банкрутом (ліквідована) за наслідком такої процедури, що матиме наслідком закриття (припинення) провадження з розгляду спорів у всіх інших юрисдикційних органах з вимогами до неї.

Спір за позовом боржника про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення є майновим за своєю правовою природою, оскільки за наслідком його розгляду в податкового органу може виникнути право на стягнення з боржника певної грошової суми (майнове право), яка в розумінні статті 190 ЦК України є майном боржника.

Отже, вимога особи, щодо якої порушено справу про банкрутство, про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення як майновий спір боржника, підлягає розгляду в межах провадження у справі про банкрутство з визначенням юрисдикційності розгляду такого спору господарському суду.

Щодо визначення моменту виникнення грошових зобов'язань боржника по сплаті податкових платежів за неузгодженими податковими повідомленнями-рішеннями.

Постанова Великої Палати Верховного Суду від 15.12.2020 у справі № 904/1693/19

З огляду на положення статей 23-25 Закону № 2343-XII, чинного на момент відкриття провадження у цій справі, податковий орган, так само як і інші конкурсні кредитори, повинен подати до господарського суду вимоги до боржника щодо його грошових зобов'язань по сплаті податків і зборів, що виникли до дня відкриття провадження (проваджень) у справі про банкрутство разом з документами, що ці зобов'язання підтверджують, а господарський суд зобов'язаний розглянути всі вимоги та заперечення проти них на підставі поданих кредитором і боржником документів, оцінити правомірність цих вимог незалежно від наявності в адміністративному суді спору щодо неузгодженого податкового зобов'язання, з якого сформована кредиторська вимога податкового органу.

Щодо розгляду справ за немайновими позовами боржника, які не підлягають вартісній оцінці поза межами/в межах справи про банкрутство

Стаття 7 Кодексу України з процедур банкрутства

Постанова Великої Палати Верховного Суду від 15.06.2021 у справі № 916/585/18 (916/1051/20)

Визначення юрисдикційності усіх майнових спорів господарському суду, який порушив справу про банкрутство, має на меті як усунення правової невизначеності, так і захист прав кредитора, який може за умови своєчасного звернення реалізувати свої права й отримати задоволення своїх вимог.

Розгляд усіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і лише господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи.

Якщо наслідком задоволення вимоги, заявленої у справі, стороною якої є особа, щодо якої відкрито провадження у справі про банкрутство, може бути зміна розміру або складу ліквідаційної маси боржника, таку справу слід розглядати у межах справи про банкрутство на підставі статті 7 КУзПБ, а спір є майновим у розумінні положень цього Кодексу.

Щодо суб'єктного складу спору про визнання недійсним результатів аукціону, який розглядається у межах справи про банкрутство та суб'єктів права на звернення до суду із заявою про застосування позовної давності до вимог про визнання недійсними результатів аукціону

Постанова КГС у складі ВС від 05.03.2020 у справі № 14/325 "б"

Сторонами спору про визнання аукціону та його результатів недійсними, який розглядається судом в межах провадження у справі про банкрутство є продавець, переможець аукціону та організатор цього аукціону.

Нормою ч. 3 ст. 267 ЦК України передбачено правило, згідно з яким суб'єктом звернення із заявою про застосування позовної давності є виключно сторона у спорі.

Поняття сторони спору про визнання аукціону та його результатів недійсними, який суд розглядає в межах провадження у справі про банкрутство, не є тотожним поняттю учасника (сторони) у справі про банкрутство, оскільки обмежується колом учасників, яких стосуються спірні правовідносини.

Наслідки спливу позовної давності, встановлені частинами 3, 4 ст. 267 ЦК України, застосовуються лише за заявою сторони у спорі.

Подання такої заяви учасником справи, який не є стороною у спорі, унеможлиблює застосування наслідків спливу позовної давності.

Щодо порядку розгляду спору в якому боржник не є стороною

Постанова КГС у складі ВС від 09.06.2020 у справі № 910/3704/13

Позовна заява Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України про визнання недійсним договору про відступлення права вимоги (цесії), укладеного між третіми особами, в якому боржник не є стороною, не підлягає розгляду в межах справи про банкрутство боржника.

Щодо порядку розгляду спору в якому боржник є третьою особою

Постанова КГС у складі ВС від 13.10.2020 у справі № 910/22904/15

Виходячи з диспозиції статті 7 КУзПБ, участь боржника у спорі саме як сторони (позивача, відповідача) передбачає, що у будь якого випадку за результатами розгляду спору настають правові наслідки для боржника (набуття, припинення, зміна прав чи обов`язків).

Водночас диспозиція статті 50 ГПК України, яка передбачає можливий вплив рішення суду у спорі на права або обов`язки третьої особи без самостійних вимог, допускає, що за результатами розгляду відповідного спору такі правові наслідки можуть не настати.

Відтак, участь боржника у спорі як третьої особи без самостійних вимог, виключає можливість розгляду такого спору в межах справи про банкрутство за правилами статті 7 КУзПБ.

Щодо порядку розгляду спорів в межах справи про банкрутство

Постанова КГС у складі ВС від 12.01.2021 у справі № 916/97/20

Визначені частиною другою статті 7 КУзПБ спори розглядаються та вирішуються судом у відокремленому позовному провадженні за правилами ГПК України. Судові рішення, ухвалені судами першої та апеляційної інстанцій в порядку статті 7 КУзПБ за результатами розгляду спорів, стороною в яких є боржник, оскаржуються в касаційному порядку за правилами ГПК України без будь-яких особливостей, встановлених статтею 9 КУзПБ.

Судові рішення, ухвалені судами першої та апеляційної інстанцій за результатами розгляду заяв, скарг, клопотань, поданих в межах основного провадження у справі про банкрутство, розглядаються судом без застосування усіх стадій судового розгляду, притаманних виключно розгляду справ позовного провадження, та оскаржуються в порядку, встановленому ГПК України з врахуванням особливостей статті 9 КУзПБ.

Такий підхід повністю відображає конструкції статей 7, 9 КУзПБ щодо порядку розгляду як основної справи про банкрутство, так і спорів, стороною в яких є боржник, які хоча і вирішуються в межах основної справи про банкрутство, проте є справами позовного провадження, відокремленими від основної справи про банкрутство.

Щодо порядку набуття статусу кредитора у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 16.07.2020 у справі № 910/4475/19

Особа набуває статусу конкурсного кредитора (сторони, учасника провадження у справі про банкрутство) з повним обсягом процесуальної дієздатності (в тому числі правом оскарження судових рішень) за сукупності таких умов:

- подання до господарського суду письмової заяви з вимогами до боржника, а також документів, що їх підтверджують, протягом 30 днів з дня офіційного оприлюднення оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство (ч. 1 ст. 23 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 1 ст. 45 КУзПБ);
- розгляд господарським судом заяви конкурсного кредитора у попередньому засіданні суду (ч. 6 ст. 23, ст. 25 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 6 ст. 45, ст. 47 КУзПБ);
- визнання вимог такого кредитора, що формалізується у судовому рішенні господарського суду – ухвали (ч. 6 ст. 23, ст. 25 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 6 ст. 45, ст. 47 КУзПБ).

Наявність забезпечення виконання грошового зобов'язання у вигляді застави/іпотеки надає такій особі (статус кредитора якої ще не підтверджено) певні особливості у статусі і обсязі протягом процедур банкрутства порівняно з іншими кредиторами боржника.

Визначені Законом про банкрутство наслідки, що настають з моменту порушення справи про банкрутство, полягають, зокрема, в обмеженні прав заставодержателя майна боржника вільно обирати способи та процедуру звернення стягнення на передане в заставу (іпотеку) майно, а також в особливостях задоволення вимог забезпечених кредиторів до боржника – лише в порядку, передбаченому Законом про банкрутство, та в межах провадження у справі про банкрутство.

Ухвала про відкриття провадження у справі про банкрутство має наслідком зміну порядку задоволення вимог заставодержателя майна боржника, у зв'язку з чим є судовим рішенням, яке ухвалено про права та інтереси цієї особи, що надає заставодержателю право заперечувати у підготовчому засіданні відкриття провадження у справі про банкрутство боржника з наділенням у такому разі заставодержателя процесуальними правами учасника у справі про банкрутство – щодо подання клопотань, надання доказів тощо, а відповідно – і процесуальним правом на оскарження ухвали про відкриття провадження у справі про банкрутство в розумінні ч. 1 ст. 254 ГПК України.

Відповідно до абзацу першого частини шостої статті 45 КУзПБ кредитор має право отримувати від розпорядника майна інформацію щодо вимог інших кредиторів. Такий кредитор може подати розпоряднику майна, боржнику та суду заперечення щодо визнання вимог інших кредиторів.

Щодо права кредитора на оскарження судових рішень

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 02.10.2019 у справі № 910/9535/18

Визначальну роль у процедурі банкрутства відіграє дотримання принципу конкурсного імунітету кредиторів, який спрямований на попередження та усунення будь-яких переваг одних кредиторів на шкоду інших. Важливе значення у дотриманні цього принципу має формування конкурсної маси, її реалізація та задоволення вимог кредиторів в установленій законом черговості.

З огляду на те, що АТ "Райффайзен Банк Аваль" та ТОВ "Медіа Експерт Плюс" є кредиторами у справі № 910/18739/16 про банкрутство ТОВ "Західбудінвест Компані Консалтинг", результати розгляду позову у даній справі мають безпосередній вплив на права та інтереси АТ "Райффайзен Банк Аваль", оскільки прийняте рішення у цій справі призводить до збільшення боргових зобов'язань боржника та, як наслідок, зменшення його конкурсної маси, а отже, і розміру задоволення вимог кредиторів.

Кредитор у справі має право оскаржити судове рішення у справі, в якій він не є учасником, у разі впливу цього рішення на наповнення конкурсної маси боржника, розподілення її між кредиторами та формування вимог кредиторів.

Щодо моменту набуття прав у справі про банкрутство забезпеченим кредитором

Постанова Судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 22.10.2019 у справі № 910/11946/18

Передбачені Законом про банкрутство наслідки, що настають з моменту порушення справи про банкрутство, полягають, зокрема, в обмеженні прав заставодержателя майна боржника вільно обирати способи та процедуру звернення стягнення на передане в заставу (іпотеку) майно, а також в особливостях задоволення вимог забезпечених кредиторів до боржника: лише в порядку, встановленому Законом, та в межах провадження у справі про банкрутство.

Тож ухвала про відкриття провадження у справі про банкрутство має наслідком зміну порядку задоволення вимог заставодержателя майна боржника. У зв'язку з цим вона є судовим рішенням про права та інтереси особи, що надає заставодержателю право заперечувати у підготовчому засіданні проти відкриття провадження у справі про банкрутство боржника з наділенням у такому разі заставодержателя процесуальними правами учасника у справі про банкрутство щодо подання клопотань, надання доказів тощо і, відповідно, процесуальним правом на оскарження ухвали про відкриття провадження у справі про банкрутство в розумінні частини першої статті 254 ГПК України.

Щодо визначення розміру вимог забезпеченого кредитора до майнового поручителя, який не є боржником в основному зобов'язанні

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 04.02.2021 у справі № 904/1360/19

Стаття 45 Кодексу України з процедур банкрутства

1. Тлумачення абзацу третього частини другої статті 45 КУзПБ у взаємозв'язку з положеннями статей 572, 575, 589 ЦК України, статей 7, 11, 17, 18 Закону України "Про іпотеку" та статей 12, 19, 28 Закону України "Про заставу" свідчить, що **вимоги забезпеченого кредитора, якщо інше не обумовлено договором застави (іпотеки) та немає заяви такого кредитора про повну чи часткову відмову від забезпечення, до майнового поручителя, який не є боржником в основному зобов'язанні, є забезпеченими в цілому незалежно від облікової оцінки заставного (іпотечного) майна визначеної сторонами в договорі застави (іпотеки).**
2. Кінцева вартість заставного (іпотечного) майна для цілей проведення розрахунків із забезпеченим кредитором **формується в момент його реалізації**
3. Застава (іпотека) припиняється, а **вимоги забезпеченого кредитора вважаються погашеними у разі реалізації предмета застави (іпотеки)** з дотриманням вимог КУзПБ.

Щодо зміни черговості задоволення грошових вимог кредитора до боржника у зв'язку з реалізацією предмета забезпечення

Постанова КГС у складі ВС від 27.05.2021 у справі № 916/1142/18

Тлумачення абзацу 11 частини другої статті 25 Закону про банкрутство у взаємозв'язку з іншими норми цього Закону, та нормами ЦК України, Закону України "Про іпотеку", Закону України "Про заставу" із застосуванням системного методу інтерпретації свідчить, що кінцева вартість заставного (іпотечного) майна для цілей проведення розрахунків із забезпеченим кредитором формується в момент його реалізації. Після продажу заставного (іпотечного) майна вимоги забезпеченого кредитора до майнового поручителя, який є одночасно боржником в основному зобов'язанні, якщо інше не обумовлено договором застави (іпотеки) та немає заяви такого кредитора про відмову від забезпечення, включаються до реєстру вимог кредиторів до відповідної черги за правилами цього Закону.

Щодо нарахування процентів за користування кредитом по день повного погашення заборгованості

Постанова Великої Палати Верховного Суду від 04.02.2020 у справі № 912/1120/16

Оскільки поведінка боржника не може бути одночасно правомірною та неправомірною, то регулятивна норма частини першої статті 1048 ЦК України і охоронна норма частини другої статті 625 цього Кодексу не можуть застосовуватись одночасно.

Тому за період до прострочення боржника підлягають стягненню проценти від суми позики (кредиту) відповідно до умов договору та частини першої статті 1048 ЦК України як плата за надану позику (кредит), а за період після такого прострочення підлягають стягненню річні проценти відповідно до частини другої статті 625 ЦК України як грошова сума, яку боржник повинен передати кредиторіві у разі порушення боржником зобов'язання, тобто як міра відповідальності за порушення грошового зобов'язання.

Така правова позиція щодо правильного застосування норм права підлягає врахуванню у справі про банкрутство в разі подання заяви кредитора з грошовими вимогами до боржника як на стадії розпорядження майном боржника, так і на стадії ліквідаційної процедури, з урахуванням перебування в цей час боржника в особливому правовому становищі, зокрема і щодо дії мораторію на задоволення вимог конкурсних кредиторів.

Щодо кола осіб, які мають право вимагати визнання недійсними результатів аукціону з продажу майна банкрута, проведеного з порушенням вимог закону

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 02.10.2019 у справі № 5006/5/396/2012

Статті 73, 74 Кодексу України з процедур банкрутства

Отже, вимагати визнання недійсним результатів аукціону, проведеного з порушенням вимог закону, можуть боржник (зокрема арбітражний керуючий від імені боржника), кредитори, зареєстровані учасники аукціону, особи, які вважають себе власниками майна, що виставляється на аукціон.

Інші особи, які бажали взяти участь в аукціоні, але не були зареєстровані і, відповідно, не змогли бути його учасниками, не мають права оскаржувати результати аукціону шляхом пред'явлення вимоги про визнання недійсними результатів аукціону.

Вирішуючи питання про спосіб захисту інтересу осіб, які бажали взяти участь в аукціоні, слід мати на увазі, що оспорювання результатів аукціону не призводять до захисту цього інтересу. Дійсно, у разі коли особа не змогла взяти участь або перемогти в аукціоні, визнання недійсним результатів аукціону саме по собі взагалі не поновлює її прав, адже її правове становище внаслідок визнання аукціону недійсним не змінюється. Тому застосування такого "способу захисту" на вимогу учасника, інтерес якого порушений, є неприпустимим.

Відповідальність організатора аукціону перед особами, які не змогли взяти участь або перемогти на аукціоні, передбачена у статті 53 Закону. Це і є належним способом захисту правомірного інтересу цих осіб. Водночас слід мати на увазі, що право на стягнення штрафу мають лише ті особи, які намагалися взяти участь та перемогти на аукціоні.

Nota bene - справа № 910/24368/14 - щодо уточнення висновку стосовно встановлення вичерпного переліку осіб, які можуть оспорювати результати аукціону з продажу майна боржника.

Щодо кола осіб, які мають право вимагати визнання недійсними результатів аукціону з продажу майна банкрута, проведеного з порушенням вимог закону

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 20.05.2021 у справі № 910/24368/14

Уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) боржника є заінтересованою в аукціоні з продажу майна боржника у справі про банкрутство, адже порушення встановленого порядку його підготовки чи проведення може перешкодити продажу майна банкрута за найвищою ціною, що матиме наслідком недостатність отриманих коштів для покриття всіх вимог кредиторів, а отже, унеможливить відновлення підприємницької діяльності боржника або отримання власниками корпоративних прав залишку активів після його ліквідації.

За ч. 5 ст. 41 Закону про банкрутство (ч. 2 ст. 61 КУзПБ з 21.10.2019) на засновників (учасників, акціонерів) боржника в разі недостатності майна боржника може бути покладена субсидіарна відповідальність за його зобов'язаннями, а розмір таких вимог визначається з різниці між сумою вимог кредиторів і ліквідаційною масою (абз. 1 ч. 5 ст. 41 Закону про банкрутство, абз. 1 ч. 2 ст. 61 КУзПБ з 21.10.2019).

Набуття уповноваженою особою засновників (учасників, акціонерів) статусу учасника справи про банкрутство має ґрунтуватися на ухвалі суду про залучення такої особи до участі у справі, постановленій в порядку ст. 234 ГПК України.

З набранням такою ухвалою законної сили уповноважена особа, окрім належних їй спеціальних прав – брати участь з правом дорадчого голосу у зборах кредиторів та роботі комітету кредиторів боржника, наділяється процесуальними правомочностями учасника справи за ст. 42 ГПК України.

Уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) боржника має право на оскарження судових рішень, постановлених у справі про банкрутство та у справах, які розглядалися в межах справи про банкрутство, незалежно від того, постановлені відповідні судові рішення до чи після призначення її уповноваженою особою, але в разі доведення відповідного правового зв'язку між оскаржуваними судовими рішеннями та порушенням інтересів такої особи. Для реалізації відповідного права суд зобов'язаний повідомити уповноважену особу засновників (учасників, акціонерів) боржника про судові засідання у справі про банкрутство та у справах, які розглядаються в межах справи про банкрутство. Такий обов'язок існує лише щодо уповноваженої особи засновників (учасників, акціонерів) боржника, яка належним чином легітимована, тобто виникає з моменту постановлення ухвали суду про визнання такої уповноваженої особи учасником справи про банкрутство.

Щодо відсторонення арбітражного керуючого від виконання повноважень

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 20.05.2021 у справі № 922/3369/19

- судовими рішеннями, що підлягають касаційному оскарженню в порядку абз. 2 ч. 3 ст. 9 КУзПБ, можуть бути тільки постанови апеляційного господарського суду;
- процесуальна можливість спільного касаційного оскарження в порядку абз. 2 ч. 3 ст. 9 КУзПБ внаслідок включення скарги на постанови апеляційних господарських судів, ухвалені за результатами оскарження ухвал господарського суду у справах про банкрутство, які не підлягають оскарженню окремо, до касаційної скарги на ухвали, постанови у справах про банкрутство, що підлягають оскарженню, може бути застосована тільки до касаційного оскарження тих судових рішень (постанов апеляційного господарського суду) в процедурах банкрутства, які стосуються не вирішення спорів, а розв'язання специфічних питань, притаманних саме процедурам банкрутства;
- КУзПБ не передбачає процесуальної можливості включення скарги на постанови апеляційних господарських судів, ухвалені за результатами оскарження ухвал, рішень господарського суду за правилами ст. 7 КУзПБ (у порядку позовного провадження) у межах справи про банкрутство, до касаційної скарги на ухвали, постанови у справах про банкрутство, що підлягають оскарженню згідно із ч. 3 ст. 9 КУзПБ, і навпаки.

Відповідно до абз. 3 ч. 4 ст. 28 КУзПБ комітет кредиторів має право у будь-який час звернутися до господарського суду з клопотанням про відсторонення арбітражного керуючого від виконання повноважень незалежно від наявності підстав.

Господарський суд, розглядаючи клопотання комітету кредиторів про відсторонення арбітражного керуючого від виконання повноважень без зазначення підстав, зобов'язаний поряд із встановленням обставин дотримання порядку скликання та проведення загальних зборів та/або комітету кредиторів, законності обрання / формування загальними зборами кредиторів комітету кредиторів, ухвалення зборами кредиторів чи комітетом кредиторів рішення та реалізації цього рішення шляхом подання відповідного клопотання до господарського суду в порядку ч. 4 ст. 28 КУзПБ вжити заходів для запобігання зловживанню процесуальними правами.

Звернення до господарського суду з клопотанням про відсторонення арбітражного керуючого від виконання повноважень зборами кредиторів, а не комітетом кредиторів не є порушенням приписів абз. 3 ч. 4 ст. 28 КУзПБ.

Щодо автоматичного припинення дії мораторію після спливу 170 днів

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 22.09.2021 у справі № 905/1923/15

Відповідно до частини восьмої статті 41 КУзПБ дія мораторію припиняється з дня закриття провадження у справі про банкрутство. Щодо задоволення забезпечених вимог кредиторів за рахунок майна боржника, яке є предметом забезпечення, дія мораторію припиняється автоматично після спливу 170 календарних днів з дня введення процедури розпорядження майном, якщо господарським судом протягом цього часу не було винесено постанову про визнання боржника банкрутом або ухвалу про введення процедури санації.

У частині шостій статті 41 КУзПБ закріплено, що задоволення забезпечених вимог кредиторів за рахунок майна боржника, яке є предметом забезпечення, здійснюється лише в межах провадження у справі про банкрутство.

З метою дотримання принципу судового контролю у відносинах неплатоспроможності та банкрутства, зважаючи на відсутність нормативного врегулювання співвідношення процедур виконавчого провадження та процедур банкрутства, з огляду на мету та цілі КУзПБ, такими, що відповідають положенням чинного законодавства України, можна вважати лише ті дії державного виконавця щодо звернення стягнення на майно боржника, **які були дозволені (санкціоновані) судовим рішенням (ухвалою суду) в межах справи про банкрутство.**

Отже, після спливу 170 днів з дня введення процедури розпорядження майном, якщо господарським судом протягом цього часу не було винесено постанову про визнання боржника банкрутом або ухвалу про введення процедури санації, **задоволення забезпечених вимог кредиторів за рахунок майна боржника, яке є предметом забезпечення, має здійснюватися за ухвалою суду, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство,** постановленою господарським судом за результатом розгляду заяви кредитора, вимоги якого є забезпеченими.

Субсидіарна відповідальність

Постанова КГС ВС від 30.01.2018 у справі № 923/862/15

Протиправне виведення з обігу підприємства-боржника коштів, що призвело до неспроможності виконання ним своїх грошових зобов'язань, є підставою для покладення на керівника цього підприємства субсидіарної відповідальності за зобов'язаннями боржника.

Оскільки судами попередніх інстанцій встановлено, що під час ліквідаційної процедури виявлено відсутність коштів на рахунках боржника та активів банкрута, а майнові активи підприємства були відчужені в результаті рішень та дій керівника цього підприємства і господарська діяльність підприємства припинена у незаконний спосіб, Верховний Суд визнав обґрунтованим висновок судів першої та апеляційної інстанцій про задоволення заяви ліквідатора і покладення субсидіарної відповідальності на керівника підприємства у зв'язку з доведенням до банкрутства підприємства.

Чинне законодавство України не пов'язує можливості покладення субсидіарної відповідальності на відповідних осіб згідно з частиною п'ятою статті 41 Закону про банкрутство з обов'язковою наявністю вироку (вироків) щодо таких осіб.

Постанова КГС ВС від 18.10.2018 у справі № 923/1297/14

У разі доведення обставин того, що стан неплатоспроможності боржника – комунального підприємства настав унаслідок передачі його активів іншій юридичній особі, на власника боржника (орган місцевого самоврядування) та орган управління майном (виконавчий комітет) може бути покладена субсидіарна відповідальність за зобов'язаннями такого боржника

Рішенням Каховської міської ради Херсонської області від 26.01.2012 № 398/23 як власником майна вирішено передати з балансу КП «Наш дім» на баланс КП «Каховська керуюча компанія» комунальне майно, яке належало КП «Наш дім» на праві повного господарського віддання.

Вилучивши з господарського відання та передавши усе майно від боржника до іншої юридичної особи, власник не вирішив питання про правонаступництво особи, яка отримала майнові активи боржника. Отже, кредиторська заборгованість боржника КП «Наш дім» залишилася без майнового забезпечення.

Каховська міська рада як власник і засновник боржника та виконавчий комітет Каховської міської ради як орган управління майном боржника приймали рішення, що мали на меті передати майнові активи боржника іншій юридичній особі для того, аби після порушення справи про банкрутство на такі майнові активи не було звернуто стягнення для задоволення вимог кредиторів. При цьому вони створили умови, за яких боржник став неплатоспроможним та був визнаний банкрутом.

Щодо початку перебігу позовної давності за вимогами про покладення на третіх осіб субсидіарної відповідальності

Постанова КГС ВС від 02.09.2020 у справі № 923/1494/15

Саме детальний аналіз ліквідатором фінансового становища банкрута у поєднанні з дослідженням підстав виникнення заборгованості боржника перед кредиторами у справі про банкрутство дозволить йому виявити наявність чи відсутність дій засновників (учасників, акціонерів) або інших осіб, у тому числі керівника боржника, щодо доведення до банкрутства юридичної особи.

Заява про покладення субсидіарної відповідальності може бути подана ліквідатором до суду в разі, коли буде встановлена недостатність майна боржника для повного задоволення вимог кредиторів у справі про банкрутство (абз. 2 ч. 5 ст. 41 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»).

За наявності ознак банкрутства боржника з вини його засновників (учасників, акціонерів) або інших осіб, у тому числі з вини керівника боржника, для забезпечення реалізації принципу безсумнівної повноти дій ліквідатора у ліквідаційній процедурі ліквідатор подає заяву про покладення субсидіарної відповідальності не раніше ніж після завершення реалізації об'єктів ліквідаційної маси та здійснення розрахунків з кредиторами у результаті проведення такої реалізації у ліквідаційній процедурі та за недостатності коштів для повного погашення кредиторської заборгованості банкрута.

Розмір зазначених вимог визначається з різниці між сумою вимог кредиторів і ліквідаційною масою (абз. 1 ч. 5 ст. 41 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»).

Прийняття господарським судом постанови про визнання боржника банкрутом є тією обставиною, яка свідчить, що ліквідатор довідався або міг довідатися про наявність ознак доведення до банкрутства юридичної особи – боржника з вини його засновників (учасників, акціонерів) або інших осіб, у тому числі з вини керівника боржника, які мають право давати обов'язкові для боржника вказівки чи мають можливість іншим чином визначати його дії.

Щодо покладання субсидіарної відповідальності за зобов'язаннями боржника на засновника та керівника іншої юридичної особи

Постанова КГС у складі ВС від 22.04.2021 у справі № 915/1624/16

Щодо суб'єктів субсидіарної відповідальності та підстав її застосування

Системний аналіз змісту абзацу 1 частини п'ятої статті 41 Закону про банкрутство, абзацу 1 частини другої статті 61 КУзПБ у взаємозв'язку з іншими нормами законодавства свідчить, що до третіх осіб, які несуть субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями боржника, у зв'язку з доведенням його до банкрутства відносяться **будь-які особи**, наслідком дій або бездіяльності яких стало банкрутство юридичної особи.

На особу, яка отримала вигоду з протиправної, в т.ч. недобросовісної поведінки керівника чи засновників боржника поширюються правила субсидіарної відповідальності за якими суб'єктом субсидіарної відповідальності може бути **особа, яка отримала істотну** (відносно масштабу діяльності боржника) **вигоду у вигляді збільшення активів, яка не могла б утворитися у випадку відповідності дій засновників та керівника боржника закону, в т.ч. принципу добросовісності.**

Статтею 61 КУзПБ від 21.10.2019, статтею 41 Закону про банкрутство до 21.10.2019 закріплено **правову презумпцію субсидіарної відповідальності осіб**, що притягуються до неї, складовими якої є недостатність майна ліквідаційної маси для задоволення вимог кредиторів та наявність ознак доведення боржника до банкрутства, яка є спростовною, оскільки передбачає можливість цих осіб довести відсутність своєї вини у банкрутства боржника та уникнути відповідальності.

Щодо покладання субсидіарної відповідальності за зобов'язаннями боржника на засновника та керівника іншої юридичної особи

Постанова КГС у складі ВС від 22.04.2021 у справі № 915/1624/16

Щодо розміру субсидіарної відповідальності

Розмір вимог ліквідатора до третіх осіб, які відповідно до законодавства несуть субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями боржника у зв'язку з доведенням його до банкрутства за приписами статті абзацу 1 частини п'ятої статті 41 Закону про банкрутство (до 21.10.2019), абзацу 1 частини другої статті 61 КУзПБ **визначається з різниці між сумою вимог кредиторів і ліквідаційною масою.**

Вартість майна, яке було виведено з активів боржника не впливає на розмір субсидіарної відповідальності, а визначенню розміру останньої передуює формування ліквідаційної маси.

Щодо покладання субсидіарної відповідальності за зобов'язаннями боржника на засновника та керівника іншої юридичної особи

Постанова КГС у складі ВС від 22.04.2021 у справі № 915/1624/16

Щодо ефективності обраного ліквідатором способу захисту інтересів боржника та кредиторів

Не може бути підставою для відмови у задоволенні заяви ліквідатора про покладення субсидіарної відповідальності неналежність обраного ним способу захисту інтересів боржника та кредиторів з огляду на відсутність спростування (оскарження) відповідних дій (спростування презумпції правомірності правочину, оскарження ухвалених юридичною особою рішень тощо), оскільки визначальним у застосуванні цієї відповідальності із урахуванням правової конструкції частини п'ятої статті 41 Закону про банкрутство, частини другої статті 61 КУзПБ є використання особою належних їй суб'єктивних прав на шкоду інтересам боржника та кредиторів, що призвело до неплатоспроможності боржника, а не спростування правомірності прийнятих нею рішень, вчинених дій та правочинів тощо.

Підстави притягнення керівника боржника до солідарної відповідальності за незадоволення вимог кредиторів

Постанова КГС у складі ВС від 15.06.2021 у справі № 910/2971/20

КУзПБ запроваджено **солідарну відповідальність** у разі порушення вимоги цього Кодексу щодо обов'язку та строку для звернення до господарського суду із заявою про відкриття провадження у справі про банкрутство (зокрема, у разі загрози неплатоспроможності), визначивши суб'єктом цієї відповідальності лише керівника боржника та встановивши строк для виконання боржником зазначеного обов'язку – один місяць.

Для встановлення щодо боржника такого складного за своїм змістом юридичного факту, як загроза його неплатоспроможності, є **необхідною одночасна наявність певних умов: існування** у боржника щонайменше перед двома кредиторами **зобов'язань, строк виконання яких настав**, який, у свою чергу, визначається за правилами закону, що регулює відповідні правовідносини (купівля-продаж, поставка, підряд, позика, бюджетні та податкові зобов'язання тощо); **розмір усіх активів боржника є меншим, ніж сумарний розмір зобов'язань** перед усіма кредиторами боржника, строк виконання яких настав, тобто майновий стан боржника за всіма його показниками (основними фондами, дебіторською заборгованістю, строк виконання зобов'язань щодо якої настав, тощо) та за оцінкою сукупної вартості всіх активів боржника очевидно не здатний забезпечити задоволення вимог щодо виконання зобов'язань перед усіма кредиторами, строк виконання яких настав, ні в добровільному, ні в передбаченому законом примусовому порядку.

Щоб визначити, чи порушив боржник вимоги ч. 6 ст. 34 КУзПБ, необхідно зіставити моменти виникнення в нього зобов'язань перед кредиторами, з'ясувати, чи відбулося в той самий звітний період перевищення сумарного розміру зобов'язань боржника перед його кредиторами над розміром усіх активів боржника, задля встановлення наявності та тривалості існування у боржника ознак загрози неплатоспроможності обчислити початок перебігу місячного строку, передбаченого абз. 1 ч. 6 ст. 34 КУзПБ, і, відповідно, **встановити, чи сталося порушення цього строку як підстави для солідарної відповідальності керівника боржника** в разі невиконання ним обов'язку звернутися із заявою про відкриття провадження у справі про банкрутство за правилами ч. 6 ст. 34 КУзПБ.

Щодо солідарної відповідальності керівника боржника

Постанова КГС у складі ВС від 23.03.2021 у справі № 910/3191/20

Враховуючи встановлені фактичні обставини щодо погіршення показників забезпечення зобов'язань боржника всіма його активами, забезпечення зобов'язань боржника його оборотними активами та повної відсутності (від'ємне значення) чистих активів на підприємстві, наявність ознак дій доведення до банкрутства, вчинених посадовими особами ТОВ "Ласерта" в період з 01 січня 2016 року по 31 грудня 2018 року, враховуючи встановлені фактичні обставини щодо того, що за підсумками останнього звітного періоду (31.12.2018 року) господарська діяльність ТОВ "Ласерта" збиткова, збиток складає 518,7 тис. грн., що характеризує неплатоспроможність ТОВ "Ласерта" як надкритичну, враховуючи незвернення, всупереч приписам частин 1, 6 статті 95 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", в редакції чинній з 19.01.2013, частини 6 статті 34 Кодексу України з процедур банкрутства, керівника боржника до господарського суду з заявою про порушення провадження у справі про банкрутство починаючи з 31.12.2018 до господарського суду із заявою про відкриття провадження у справі про банкрутство ТОВ "Ласерта", суд апеляційної інстанції дійшов вірного висновку про покладення солідарної відповідальності на керівника боржника, що є підставою для подальшого звернення кредиторів зі своїми вимогами до зазначеної особи в порядку частини 6 статті 34 Кодексу України з процедур банкрутства.

Щодо застосування статті 42 КУзПБ до правочинів, вчинених боржником до введення в дію цього Кодексу

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 02.06.2021 у справі № 904/7905/16

До події, факту застосовується закон (інший нормативно-правовий акт), під час дії якого вони настали або мали місце.

Відповідність чи невідповідність правочину вимогам законодавства має оцінюватися судом відповідно до законодавства, яке діяло на момент вчинення правочину.

Стаття 42 КУзПБ з урахуванням приписів пункту 4 Прикінцевих та перехідних положень цього Кодексу, який стосується процесуальних норм КУзПБ, застосовується до усіх заяв арбітражних керуючих та кредиторів, поданих після вступу в дію КУзПБ, а темпоральним критерієм її застосування є дата відкриття провадження у справі про банкрутство. Передбачений цією статтею КУзПБ трирічний строк у будь-якому разі відраховується від дати відкриття провадження у справі про банкрутство. Такий строк з огляду на вступ в дію КУзПБ 21.10.2019 може повноцінно діяти лише у разі відкриття відповідного провадження після 21.10.2022.

Приписи статті 42 КУзПБ у частині підстав визнання недійсними правочинів боржника не підлягають застосуванню до правочинів, що були вчинені боржником до дати введення в дію КУзПБ, тобто 21.10.2019. До правовідносин, що склалися до 21.10.2019, підлягають застосуванню приписи статті 20 Закону про банкрутство.

Укладення договору боржника поза межами "підозрілого періоду" (одного року, що передував порушенню справи про банкрутство), визначеного статтею 20 Закону про банкрутство, та відсутність підстав для застосування статті 42 КУзПБ з огляду на непоширення її дії на правовідносини, що склалися до вступу в дію КУзПБ, не виключає можливості визнання недійсним правочину боржника, спрямованого на уникнення звернення стягнення на його майно, на підставі загальних засад цивільного законодавства та недопустимості зловживання правом, а відповідний спосіб захисту гарантує практичну й ефективну можливість захисту порушених прав.

Nota bene - справа № 911/1012/13 - щодо уточнення висновку стосовно дії 3-річного підозрілого періоду.

Щодо виникнення обов'язку зі сплати будь-яких податків і зборів (обов'язкових платежів), нарахованих з моменту визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 19.01.2021 у справі № 916/4181/14

Стаття 59 Кодексу України з процедур банкрутства

З дня визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури у нього не виникає обов'язку зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), які були нараховані за період після визнання боржника банкрутом, оскільки положеннями частини першої статті 38 Закону про банкрутство, які аналогічні за змістом положенням частини першої статті 59 КУзПБ, передбачено підставу для припинення обов'язку боржника, якого визнано банкрутом, щодо обчислення та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Самостійне подання ліквідатором звітності до податкового органу не є винятком з цього правила.

Щодо припинення провадження у справах про банкрутство боржників, стосовно яких прийнято рішення про приватизацію

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 12.11.2019 у справі № 10/1106
Стаття 2 Кодексу України з процедур банкрутства

Господарські суди, які здійснюють провадження у справах про банкрутство боржників, якими є державні підприємства та/або господарські товариства, більше ніж 50 відсотків акцій (часток) яких прямо чи опосередковано належать державі, щодо яких прийнято рішення про приватизацію, повинні враховувати обов'язкову вимогу законодавця та застосувати імперативні вимоги частини 5 статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" (окремо або разом з нормою пункту 4-3 розділу X "Прикінцеві та перехідні положення" Закону про банкрутство) щодо припинення (закриття) провадження у таких справах у разі прийняття компетентним органом рішення про приватизацію державного підприємства-боржника на будь-якій стадії провадження у справі, незалежно від того, яка судова процедура банкрутства застосовується до боржника і на яких стадіях розгляду перебуває ця справа про банкрутство (розпорядження майном, санація, ліквідація).

Для прийняття рішення про закриття/припинення провадження у справі про банкрутство боржника відповідно до частини п'ятої статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" необхідним і достатнім є встановлення судом на підставі поданих сторонами доказів у справі обставин належності Державі Україна прямо або опосередковано частки акцій цього боржника, що перевищує 50 відсотків акцій, та чинності (на момент ухвалення відповідного судового рішення) прийнятого стосовно боржника рішення про приватизацію.

Обставини здійснення процедури приватизації об'єкта боржника законодавцем до уваги не беруться.

Щодо припинення провадження у справах про банкрутство через відсутність предмета спору

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 10.12.2019 у справі № 906/1290/15

Стаття 96 Кодексу України з процедур банкрутства

Предметом провадження у справі про банкрутство є досягнення легітимної мети, визначеної Законом про банкрутство, яким встановлено умови і порядок відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури з метою повного або часткового задоволення вимог кредиторів.

Отже, наявність встановленого законом обмеження щодо застосування до боржника, який не був виключений з переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, процедур санації або ліквідації (частина четверта статті 96 Закону про банкрутство), неукладення впродовж тривалого строку мирової угоди в процедурі розпорядження майном у цій справі та відсутність у зв'язку з наведеним успішного завершення процедури банкрутства боржника позбавляє можливості досягнення легітимної мети Закону про банкрутство.

Щодо процесуальних наслідків закриття провадження у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 20.01.2021 у справі № 5017/2833/2012

Положення частини п'ятої статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" є безумовними та не ставлять обов'язковість припинення провадження у справі про банкрутство в залежність від наявності будь-яких умов.

Припинення/закриття провадження у справі про банкрутство не припиняє прав та обов'язків учасників справи, які виникли в цих процедурах, та не призведе до унеможливлення вжиття заходів для повернення майна з огляду на те, що судовий захист порушеного права особи не обмежується лише розглядом справи про банкрутство та спорів, стороною в яких є боржник, в межах справи про банкрутство.

У разі закриття/припинення провадження в справі про банкрутство, **розгляд спорів, стороною в яких є боржник, у межах справи про банкрутство завершується їх розглядом по суті суддею, якому були передані такі справи автоматизованою системою документообігу суду, з ухваленням відповідного судового рішення**, що узгоджується з принципом "незмінності складу суду", задля недопущення створення для сторін перешкод у реалізації права на судовий захист і загрози сутності гарантованого Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод права сторін на доступ до суду та ефективний засіб захисту упродовж розумного строку.

Щодо закриття провадження у справі про банкрутство на стадії розпорядження майном боржника при невисуненні кредиторських вимог

Постанова КГС у складі ВС від 11.02.2021 у справі № 910/16593/19

У разі коли після оприлюднення офіційного оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство на дату проведення попереднього засідання до боржника не висунуто вимог, суд не має змоги належним чином дати обґрунтовану оцінку твердженням боржника щодо його неплатоспроможності, адже такі твердження боржника у процедурі банкрутства мають бути досліджені судом з урахуванням як думки розпорядника майна, так і інших конкурсних кредиторів. **Тому подальше провадження у справі про банкрутство є неможливим, у зв'язку з чим його належить закрити на підставі п. 8 частини першої статті 90 КУзПБ.**

Норма частини четвертої статті 49 КУзПБ, якою встановлено право суду прийняти постанову про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, обмежена випадком наявності конкурсних кредиторів із правом вирішального голосу (зборів кредиторів) за умови недобросовісної бездіяльності цього органу щодо прийняття рішення про подальшу долю процедури банкрутства.

Висновок апеляційного суду про те, що в разі небажання кредиторів з тих чи інших підстав брати участь у справі про банкрутство боржника та задоволення своїх вимог у процедурі банкрутства і, відповідно, неподання до боржника кредиторських заяв законодавець передбачив відповідні наслідки, які визначені ним в частині четвертій статті 90 КУзПБ, а саме **визнання таких вимог погашеними, а виконавчих документів за відповідними вимогами - такими, що не підлягають виконанню суперечить системному тлумаченню частини четвертої статті 45 КУзПБ**, яка серед наслідків неподання заяви конкурсним кредитором протягом 30 днів передбачає лише позбавлення його права вирішального голосу, а не визнання його вимог погашеними, а виконавчих документів за відповідними вимогами - такими, що не підлягають виконанню.

Щодо ставки судового збору за розгляд майнового спору в позовному провадженні у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 14.04.2021 у справі № 905/1818/19

За розгляд у позовному провадженні у межах справи про банкрутство, провадження у якій регулюється нормами КУзПБ, майнового чи немайнового спору господарському суду необхідно обраховувати розмір судового збору виходячи із ставки, що підлягає сплаті за подання позовної заяви відповідно майнового чи немайнового характеру (підпункти 1, 2 пункту 2 частини другої статті 4 Закону України "Про судовий збір").

Водночас ставки судового збору за подання заяв в основній процедурі банкрутства передбачені підпунктами 8– 10 пункту 2 частини другої статті 4 Закону України "Про судовий збір".

Щодо застосування відповідно до частини третьої статті 267 ЦК України строку позовної давності на підставі заяви лише сторони та/або іншого кредитора у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 09.09.2021 у справі № 916/4644/15

У справі про банкрутство при розгляді кредиторських грошових вимог до боржника застосовуються загальні норми цивільного законодавства про позовну давність, визначені у главі 19 "Позовна давність" ЦК України.

Тлумачення частин п'ятої, шостої статті 23 Закону про банкрутство (частин п'ятої, шостої статті 45 КУзПБ з 21.10.2019) у взаємозв'язку зі статтею 256, частинами третьою, четвертою статті 267 ЦК України свідчить, що **стороною, яка може зробити заяву про застосування позовної давності під час розгляду грошових вимог кредитора в процедурі розпорядження майном боржника**, слід розуміти [інших кредиторів, боржника](#) та [розпорядника майна боржника](#).

Кредитор наділений правом звернутися до суду із заявою про застосування позовної давності під час розгляду грошових вимог кредиторів у процедурі розпорядження майном боржника:

- 1) у разі розгляду заявлених вимог кредиторів до боржника в період дії Закону про банкрутство від 19.01.2013 – **з моменту визнання його вимог боржником чи господарським судом;**
- 2) у разі розгляду заявлених вимог кредиторів до боржника в період дії КУзПБ – **з моменту подання ним заяви про визнання грошових вимог до боржника.**

Щодо перебігу позовної давності за позовами арбітражного керуючого про визнання договору недійсним та її зупинення на період дії мораторію

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 11.02.2020 у справі № 10/5026/995/2012

Ні Закон про банкрутство (положення якого втратили чинність), ні чинний Кодекс України з процедур банкрутства не встановлюють спеціальних норм про позовну давність (у тому числі щодо звернення до суду арбітражного керуючого із заявою про визнання недійсними правочинів, укладених боржником), при визначенні початку перебігу позовної давності у спорі за вимогами боржника/арбітражного керуючого не допускається врахування як обставин (дати) порушення провадження у справі про банкрутство, так і дати призначення (заміни кандидатури) арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора). Отже, до цих правовідносин застосовуються загальні норми позовної давності.

Визначення початку перебігу строку позовної давності з дня, коли саме арбітражний керуючий у справі про банкрутство дізнався про оспорюваний правочин, не відповідає наведеним правилам застосування норми матеріального права.

Для юридичної особи як сторони правочину (договору тощо) днем початку перебігу позовної давності слід вважати день вчинення правочину, оскільки він збігається із днем, коли особа дізналася або могла дізнатися про порушення свого права за цим правочином.

Наведене в п. 2 ч. 1 ст. 263 ЦК України загальне правило щодо зупинення позовної давності не поширюється на вимоги та правовідносини, що не пов'язані з грошовими вимогами кредиторів у справі про банкрутство, а тому закріплене в ч. 3 ст. 19 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» положення щодо зупинення позовної давності не може застосовуватися як передбачена законом підстава у межах зазначеного загального правила, а саме до всіх інших правовідносин та спорів, що виникають у справі про банкрутство і не пов'язані зі спором про грошові вимоги кредиторів.

Щодо поважних причин пропуску позовної давності.

Вирішуючи питання про поважність причин пропуску позовної давності при зверненні особи (позивача) до суду за захистом порушеного права у спорі, стороною якого є боржник, що розглядається у межах справи про банкрутство, суди мають виходити з їх об'єктивного, а не суб'єктивного характеру, тобто з обставин, які підтверджують ці причини та вказують на існування об'єктивної перешкоди для боржника своєчасно звернутися за захистом порушеного права.

З огляду на положення ст. 13 ЦК України («Межі здійснення цивільних прав») суд має враховувати добросовісність поведінки як позивача (заявника), так і відповідача протягом всього періоду з моменту виникнення права на захист порушеного права (право на позов) і до моменту звернення з позовом, зважати на характер спірних правовідносин між сторонами, особливості їх нормативного регулювання (надані сторонам права та покладені на них обов'язки тощо).

КГС ВС дійшов висновку, що у спорі, який вирішується у справі про банкрутство, обставини відкриття провадження у справі про банкрутство та призначення арбітражного керуючого самі по собі (за відсутності інших обставин) не можуть розглядатися судами як виняток, свідчити про об'єктивність перешкоди для заявника звернутися до суду за захистом порушеного права у межах позовної давності, і, відповідно, бути поважною причиною пропуску цього строку.

Щодо перебігу позовної давності за вимогами ліквідатора банкрута про витребування майна в порядку ст. 388 ЦК України

Постанова КГС у складі ВС від 09.04.2020 у справі № 10/Б-743

Щодо позовної давності за вимогами ліквідатора банкрута та початку перебігу позовної давності.

Порушення права та підтвердження такого порушення судовим рішенням не є тотожними поняттями. Закон не пов'язує перебіг позовної давності з ухваленням судового рішення про порушення права особи. Тому перебіг позовної давності починається від дня, коли позивач довідався або міг довідатися про порушення його права, а не від дня, коли таке порушення було підтверджене судовим рішенням.

Закон також не пов'язує перебіг позовної давності за вимогами про витребування майна в порядку ст. 388 ЦК України з виникненням певних правочинів щодо майна позивача, ані з фактичним переданням майна порушником, який незаконно заволодів майном позивача, у володіння інших осіб.

Початок перебігу позовної давності за вимогами про витребування майна в порядку ст. 388 ЦК України обчислюється з моменту, коли особа дізналася про вибуття свого майна у володіння іншої особи, яка згодом його відчужила добросовісному набувачу, а не з моменту набуття добросовісним набувачем права власності на майно.

Щодо переривання позовної давності.

Позовна давність переривається шляхом пред'явлення позову саме на ту частину вимог (право на яку має позивач), що визначена ним у його позовній заяві. Що ж до вимог, які не охоплюються пред'явленим позовом, та до інших боржників, то позовна давність щодо них не переривається. Обов'язковою умовою переривання позовної давності шляхом пред'явлення позову також є дотримання вимог процесуального закону щодо форми та змісту позовної заяви, правил предметної і суб'єктної юрисдикції та інших, порушення яких перешкоджає відкриттю провадження у справі.

Не перериває перебігу такого строку й подання позову з недодержанням правил підсудності, а також з іншим предметом спору та з іншими матеріально-правовими підставами.

Щодо переривання перебігу позовної давності у спорах про витребування майна

Постанова КГС у складі ВС від 30.04.2020 у справі № 908/61/13-г

Перебіг позовної давності шляхом пред'явлення позову може перериватися не в разі будь-якого направлення (подання) позову, а здійсненого з додержанням вимог процесуального законодавства щодо його форми та змісту, до особи – належного відповідача за позовом, яким у випадку пред'явлення віндикаційного позову є володілець майна. У разі переходу під час розгляду справи майна у володіння іншої особи пред'явлення позову до попереднього володільця перериває позовну давність за вимогою до цієї іншої особи лише за умови здійснення судом заміни відповідача.

Щодо повноти дій ліквідатора

Постанова КГС у складі ВС від 02.09.2021 у справі № 910/3438/13

КУзПБ передбачена певна сукупність дій, яку необхідно вчинити ліквідатору в ході ліквідаційної процедури та перелік додатків, які додаються до звіту ліквідатора і є предметом дослідження в судовому засіданні за підсумками ліквідаційної процедури, що проводиться за участю кредиторів (комітету кредиторів); подання звіту та ліквідаційного балансу здійснюється ліквідатором за наслідком всіх проведених ним дій в ході ліквідаційної процедури.

Обов'язком ліквідатора є здійснення всієї повноти заходів спрямованих на виявлення активів боржника, при цьому ні у кого не повинен виникати обґрунтований сумнів, щодо їх належного здійснення (**принцип безсумнівної повноти дій ліквідатора у ліквідаційній процедурі**).

Звернення ліквідатора до господарського суду про покладення на винних осіб субсидіарної відповідальності за доведення боржника до банкрутства є частиною принципу безсумнівної повноти дій у ліквідаційній процедурі.

Оскільки частина друга статті 61 КУзПБ не визначає ознак доведення до банкрутства, які можуть стати підставою для покладення субсидіарної відповідальності на винних осіб саме **детальний аналіз ліквідатором фінансового становища банкрута у поєднанні з дослідженням ним підстав виникнення заборгованості перед кредиторами та сукупності правочинів, інших юридичних дій, що сприяли виникненню кризової ситуації, її розвитку і переходу в стадію банкрутства боржника дозволить ліквідатору банкрута виявити ознаки доведення до банкрутства у діях засновників (учасників, акціонерів) або інших осіб, у тому числі керівника боржника.**

Щодо затвердження ліквідаційного балансу

Постанова КГС у складі ВС від 29.07.2021 у справі № 910/23011/16

Заперечуючи звіт ліквідатора та ліквідаційний баланс боржника з підстав неналежного виконання ліквідатором боржника своїх обов'язків у ліквідаційній процедурі та неповноти здійснених ним заходів у цій процедурі, кредитор або інша особа з урахуванням положень частини шостої статті 61 КУзПБ, статей 13, 74 ГПК України має довести, що ці порушення з боку ліквідатора мали місце та призвели до недотримання порядку здійснення ліквідаційної процедури, і тим самим вплинули на формування ліквідаційної маси і на задоволення вимог кредиторів, відтак - на результати ліквідаційної процедури боржника, а подальше провадження у справі про банкрутство в контексті збільшення судових витрат у справі та застосування додаткових інструментів задля задоволення вимог кредиторів є виправданим.

Участь кредитора, зокрема конкурсного, не може бути формальною. Будучи учасником провадження у справі про банкрутство кредитор наділений широким обсягом прав та повноважень, в тому рахунку правом на звернення до суду в межах провадження у справі про банкрутство із заявою про визнання недійсними правочинів боржника (стаття 42 КУзПБ), звернення зі скаргою на дії (бездіяльність) ліквідатора (частина шоста статті 61 КУзПБ), визнання недійсним правочину, вчиненого з порушенням порядку підготовки та проведення аукціону (стаття 73 КУзПБ), реалізуючи які він має діяти своєчасно та у належний спосіб.

Під час здійснення провадження у справі про банкрутство кредитор в силу наявних у нього прав не може безумовно покладатися у здійсненні дій з оскарження правочинів чи інших дій направлених на виявлення, повернення майна банкрута, лише на ліквідатора. Як особа зацікавлена у задоволенні наявних в нього грошових вимог до боржника у повному обсязі, кредитор має діяти розсудливо та проявляти уважність щодо стану своїх прав, зокрема цікавитися вжитими ліквідатором діями у ліквідаційній процедурі та заходами направленими на виявлення, розшук та повернення майна банкрута, ефективністю таких заходів та вчиняти, за наявності в нього необхідного обсягу прав та повноважень, дії направлені на визнання правочинів боржника недійсними, визнання недійсним правочину, вчиненого з порушенням порядку підготовки та проведення аукціону, оскарження дій (бездіяльності) ліквідатора щодо вжитих ним заходів у ліквідаційній процедурі тощо. Саме від таких дій кредитора залежить досягнення основної мети його участі у справі про банкрутство - задоволення (погашення) його вимог.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 24.09.2020 у справі № 910/2629/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Обов'язок боржника авансувати винагороду арбітражного керуючого до звернення з відповідною заявою до суду встановлено КУзПБ, і подання доказів авансування є обов'язковою умовою, визначеною статтею 116 зазначеного Кодексу. При цьому ані КУзПБ, ані інші діючі норми чинного законодавства не передбачають права боржника бути звільненим від авансування винагороди арбітражному керуючому при поданні такої заяви, а також умов, за яких суд може відстрочити, розстрочити чи звільнити заявника від здійснення авансування винагороди арбітражному керуючому.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 23.11.2020 у справі № 922/1734/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Зважаючи на юридичну природу винагороди арбітражного керуючого, звільнення від її сплати не вплине на баланс інтересів держави та заявника у справі, оскільки є лише платою суб'єкту незалежної професійної діяльності за виконання ним своїх обов'язків. Водночас звільнення заявника від авансування такої винагороди на етапі подання заяви позначиться на балансі інтересів боржника та арбітражного керуючого, позбавивши останнього права на своєчасне отримання винагороди в останній день кожного календарного місяця виконання ним повноважень (абзац п'ятий статті 3 КУзПБ). Жодних положень, умов та підстав, за яких суд може відстрочити, розстрочити або звільнити заявника від здійснення авансування винагороди арбітражному керуючому чинним законодавством України не передбачено.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 10.09.2020 у справі № 902/227/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Пунктом 1 частини другої статті 115 КУзПБ встановлено, що боржник має право звернутися до господарського суду із заявою про відкриття провадження у справі про неплатоспроможність у разі, якщо розмір прострочених зобов'язань боржника перед кредитором (кредиторами) становить не менше 30 розмірів мінімальної заробітної плати. Перелік підстав, визначених частиною другою статті 115 КУзПБ для порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи, не є вичерпним, оскільки пунктом 4 частини другої зазначеної статті передбачено можливість "існування інших обставин, які підтверджують, що найближчим часом боржник не зможе виконати грошові зобов'язання чи здійснювати звичайні поточні платежі (загроза неплатоспроможності)".

Метою законодавця при введенні процедури банкрутства фізичних осіб було створення правового механізму, який дозволить фізичній особі – боржнику реструктурувати свої боргові зобов'язання та перевести їх з іноземної валюти у національну валюту України, для унеможливлення негайної реалізації житла фізичних осіб, переданого в іпотеку банкам за валютними кредитами. Отже, така процедура є спеціальною та має застосовуватися переважно щодо інших процедур звернення стягнення на іпотечне майно у випадку ініціювання боржником провадження у справі про банкрутство.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 29.07.2021 у справі № 909/1028/20
Статті 115, 116, 119 Кодексу України з процедур банкрутства

Тлумачення частини другої статті 115 КУзПБ із застосуванням філологічного та логічного способів інтерпретації приводить до таких висновків:

- з огляду на вжиття законодавцем словосполучення "інші обставини" **перелік підстав для відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи не є вичерпним;**
- для відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи **достатньо навіть однієї або більше однієї підстави у будь-яких комбінаціях** наведених у частині другій статті 115 КУзПБ, оскільки законодавцем імперативно не визначено обов'язковим існування сукупності всіх чотирьох підстав, як умови для відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи;
- наявність у боржника майна не виключає можливості існування в нього прострочених зобов'язань перед його кредиторами, як однієї із підстав для відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи.

За ступенем визначеності частина четверта статті 119 КУзПБ є абсолютновизначеною нормою, що свідчить про встановлення законодавцем вичерпного переліку підстав для відмови у відкритті провадження у справі про неплатоспроможність, який розширювальному тлумаченню не підлягає.

Наявність у боржника активів та відкритих щодо нього виконавчих проваджень не належить до вичерпного переліку підстав для відмови у відкритті провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 01.10.2020 у справі № 910/17501/19
Стаття 121 Кодексу України з процедур банкрутства

У разі відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи, на рухоме (нерухоме) майно якої звертається стягнення за її зобов'язаннями перед третіми особами, переважному застосуванню підлягають приписи частини четвертої статті 121 КУзПБ щодо задоволення вимог кредиторів (стягувачів) за рахунок заставного майна боржника в межах провадження у справі про неплатоспроможність. Винятками із спеціального регулювання порядку задоволення вимог кредиторів за рахунок майна боржника згідно з частиною четвертою статті 121 КУзПБ є два випадки: якщо на момент відкриття провадження у справі про неплатоспроможність виконавче провадження перебуває на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум, у тому числі одержаних від продажу майна боржника; якщо майно перебуває на стадії продажу з моменту оприлюднення інформації про продаж.

Щодо права фізичної особи-підприємця звертатися до суду в ліквідаційній процедурі

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 08.09.2021 у справі № 5023/5722/11 (922/3331/20)

Право на звернення до суду гарантується Конституцією України, при цьому обмеження цивільної та процесуальної дієздатності можуть бути встановлені лише в порядку, передбаченому законом.

Кодекс України з процедур банкрутства, порівняно із Законом про банкрутство, визначає відмінні судові процедури, які застосовуються до боржників юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Так, до боржників фізичних осіб-підприємців застосування ліквідаційної процедури та призначення ліквідатора уже не передбачено, натомість визначено судову процедуру погашення боргів та призначення керуючого реалізацією майна.

Аналіз положень КУзПБ свідчить, що правові наслідки визнання фізичної особи, в тому числі фізичної особи-підприємця, банкрутом полягають у обмеженні під час провадження у справі про неплатоспроможність її повноважень розпорядження усіма правами щодо майна, включеного до складу ліквідаційної маси, які переходять до керуючого реалізацією.

Однак, норми КУзПБ не містять жодних обмежень у праві на звернення до суду визнаної банкрутом фізичної особи - підприємця з позовом до третіх осіб, в тому числі у випадку, якщо така позовна заява подана у часі до введення в дію цього Кодексу, однак розглянута господарським судом, коли провадження у справі про неплатоспроможність (банкрутство) уже здійснювалося за нормами Кодексу.

Вказаних обмежень положення чинного процесуального законодавства також не містять.

Щодо поняття «член сім'ї боржника» у справах про неплатоспроможність фізичних осіб

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 22.09.2021 у справі № 910/6639/20

Інститут надання фізичною особою декларації про майновий стан боржника за останні три роки разом із заявою про визнання її неплатоспроможною обумовлений, передусім, необхідністю визначення обсягів майнових активів боржника з метою ефективного здійснення процедури погашення боргів такої особи, зокрема шляхом їх реструктуризації та подальшого задоволення грошових вимог кредиторів.

Саме тому реалізація обов'язку фізичної особи, яка звернулася до компетентного суду за визнанням факту її неплатоспроможності, у тому числі, надавати достовірну інформацію про все наявне майно, зумовлена не тільки формальними вимогами законодавця, а й сутнісним змістом процедур у справах про неплатоспроможність фізичної особи.

Подання декларації про майновий стан надає можливість не лише встановити перелік та вартість майна, стан доходів та витрат на відповідну дату, а й динаміки розміру активів за відповідний період.

Включення до кола членів сім'ї осіб, які перебувають у шлюбі з боржником (у тому числі якщо шлюб розірвано протягом трьох років до дня подання декларації), а також їхніх дітей, у тому числі повнолітніх, батьків, осіб, які перебувають під опікою чи піклуванням боржника, пояснюється фідуціарним, зазвичай, характером відносин боржника з цими особами (обов'язок діяти якнайкраще в інтересах таких осіб), що може сприяти ухиленню від виконання боржником зобов'язань перед кредиторами шляхом перереєстрації майна (майнових прав) на цих осіб. До цих зловживань правом боржник може вдатись незалежно від того, що ці особи проживають окремо від боржника, не пов'язані з ним спільним побутом та сімейними правами і обов'язками.

Положення частини п'ятої статті 116 КУзПБ самостійно і вичерпно врегульовують зміст поняття "член сім'ї боржника", яке є спеціальним, встановленим саме для цілей визначення змісту правовідносин щодо відновлення платоспроможності фізичної особи. Положення статті 3 СК України для регулювання відносин у процедурі розгляду справ про неплатоспроможність фізичних осіб не застосовується.

Тлумачення частини п'ятої статті 116 КУзПБ, з огляду на мету правового регулювання відносин неплатоспроможності боржників- фізичних осіб, дає підстави для висновку, що до членів сім'ї такого боржника в обов'язковому порядку необхідно віднести його дітей (у тому числі повнолітніх), батьків та осіб, які перебувають під опікою чи піклуванням боржника, незалежно від того, що вони не проживають з ним спільно, не пов'язані спільним побутом і не мають взаємних прав та обов'язків.

Справи на розгляді судової палати для розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС у 2021 році

[Справа № 1-24-7-5/297-06-7817](#) – щодо застосування положень пункту 2 розділу III "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про визнання таким, що втратив чинність Закон України "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації" для закриття провадження у справі про банкрутство державного підприємства, щодо якого процедура санації застосовано до набрання чинності з 20.10.019 цим Законом та про необхідність уточнення питання поширення приписів зазначеного вище пункту 2 Закону, на державні підприємства (у тому числі казенні підприємства, або акціонерні товариства, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує 50 відсотків), які не були включені до переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, і щодо яких не ухвалювалось рішення про приватизацію.

[Справа № 910/5107/20](#) – щодо здійснення провадження у справах про банкрутство, пов'язаних з іноземною процедурою банкрутства.

[Справа № 910/4475/19](#) – щодо застосування положень Закону про банкрутство до юридичної особи, щодо якої було прийнято рішення про відкликання банківської ліцензії, відкриття ліквідаційної процедури та призначення ліквідатора, яке в подальшому скасовано рішенням суду.

[Справа № 904/4455/19](#) – щодо застосування приписів частини третьої статті 7 КУзПБ щодо порядку розгляду позовних вимог з майновими вимогами до боржника заявлених в позовному провадженні після відкриття провадження у справі про банкрутство та співвідношення частини третьої статті 7 із пунктом 1 частини чотирнадцятої статті 39, частин першої, третьої статті 45 КУзПБ.

[Справа № 904/1907/15](#) – щодо правової природи грошових вимог до боржника, які виникли після визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури у зв'язку з визнанням недійсними результатів аукціону з продажу майна банкрута.

[Справа № 905/2030/19](#) – щодо уточнення правової позиції щодо питання застосування судами загальних норм Цивільного законодавства при зверненні позивача із позовом про визнання договору недійсним, як такого, що направлений на уникнення звернення стягнення на майно боржника (фродаторність) та з'ясування питання впливу оскаржуваних правочинів на фінансовий стан боржника та можливість розрахунку з кредиторами.

[Справа № 913/288/21](#) – щодо формування єдиної правозастосовної практики частини четвертої статті 39 КУПБ - необхідність уточнення порядку одночасного (спільного) розгляду заяв ініціюючих кредиторів про відкриття провадження у справі про банкрутство, які надійшли до господарського суду до дня підготовчого засідання, з вказівкою на те, яким чином господарський суд повинен надати оцінку пропозиціям ініціюючих кредиторів щодо кандидатури арбітражного керуючого для виконання повноважень розпорядника майна.

[Справа № 903/806/20](#) – щодо прийняття судом рішення про визнання боржника банкрутом і введення процедури погашення боргів боржника або закриття провадження у справі про неплатоспроможність у випадку за відсутності схваленого кредиторами плану реструктуризації боргів боржника відповідно до частини одинадцятої статті 126 КУзПБ.

Верховний
Суд

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!